

Arrest

nr. 201 072 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TOK
Wondelgemstraat 75
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. YILMAZ, die loco advocaat E. TOK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juli 2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in, in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoeker wordt op 22 januari 2015 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 september 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Deze bijlage 21, die op 26 september 2017 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:
[...]*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 09.07.2014 en verkreeg de E-kaart op 22.01.2015. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is vandaar dat er op 12.06.2017 een brief werd verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde indien nodig controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd op 30.06.2017 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een herinschrijvingsformulier NT2, deelcertificaat NT2 richtgraad 1, breakthrough persoonlijk en waystage schriftelijk van 2016, een verklaring van het hoogst behaald niveau door het Huis van het Nederlands, een OCMW-attest (geen steun), een attest van de betalingen van werkloosheidsuitkering, een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds en een aanvraag tot medisch/psychisch/psychologisch advies van juni 2015 met advies van een arts (rugsparend en niet cardiovasculair belastend werk mogelijk).

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene dient beschouwd te worden als werkzoekende. Betrokkene ontvangt kennelijk geen arbeidsongeschiktheidsuitkering meer maar werkloosheidsuitkering. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op het behouden van het verblijfsrecht. Betrokkene dient, immers, ongeacht of hij werkloosheidsuitkering ontvangt of niet, beschouwd te worden als werkzoekende. Één van de voorwaarden voor het verkrijgen van werkloosheidsuitkering is immers ingeschreven zijn als werkzoekende bij bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling.

Artikel 42bis § 2, 2° en 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat wie onvrijwillig werkloos wordt tijdens het verblijf in België, na een periode van tewerkstelling van minder dan 1 jaar, nog 6 maanden als werknemer dient beschouwd te worden (op voorwaarde dat er een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB is) en dat indien de situatie nadien ongewijzigd is gebleven het verblijfsrecht intrekbaar is overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980. Uit nazicht van de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene sinds zijn aanvraag van 09.07.2014 nog geen enkele dag in loondienst is geweest in België. Zijn laatste werkdag was op 02.05.2012. Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan dat hij aan de nodige vereisten voldoet Nergens uit het dossier blijkt dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft én een reële kans maakt op tewerkstelling. Dus of betrokkene effectief op zoek is naar een job is niet duidelijk. We erkennen wel dat betrokkene gezien zijn gezondheidstoestand wellicht meer tijd nodig had om een job te vinden maar nu, meer dan 4 jaar later, heeft hij kennelijk nog steeds geen gepaste job gevonden. Nochtans staat er in een advies van een geneesheer aan de VDAB van 2015 dat rugsparend en niet cardiovasculair belastend werk mogelijk is. Waarom hij na de laatste tewerkstelling van 02.05.2012 nooit meer aan het werk is gegaan, blijkt ook niet uit het dossier. Of dat te wijten is aan zijn eventueel gewijzigde gezondheidstoestand, werd niet aangetoond.

Betrokkene heeft wel al een aantal modules Nederlandse les gevolgd maar of hem dit nu meer en betere tewerkstellingskansen biedt, blijkt evenmin uit het dossier, in het dossier zit ook geen enkele informatie betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieproce-

dure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis - wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, huidige gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Er werden hieromtrent geen recente bewijzen voorgelegd hoewel dit nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd in onze uitnodigingsbrief. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Gezien deze elementen in het dossier dient er dan ook besloten te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 40 §4,1° lid van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting trekt verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten in dat is vervat in de bestreden bijlage 21. Dit bevel is derhalve met retroactieve werking uit het rechtsverkeer verdwenen, waardoor huidig beroep – in zoverre het is gericht tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten – zonder voorwerp is geworden (RvS 14 juni 2006, nr. 160.104; RvS 26 februari 2009, nr. 190.905).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] 1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één

van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

In de motivering wordt aangegeven dat verzoeker niet zou aantonen dat hij is ingeschreven bij de VDAB. Dit is echter onjuist. Verzoeker is ingeschreven sedert 08/05/2015 tot op heden bij de VDAB. Verzoeker heeft deze inschrijvingsbewijs ook vorgelegd maar op heden stelt hij vast dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat dit stuk niet werd gevoegd aan het administratief dossier.

Gezien verweerder steeds heeft gewerkt na zijn aankomst in België en tot op heden geen OCMW steun heeft genoten.

Verweerder houdt geen rekening met het feit dat de periode van werkloosheid is veroorzaakt door de gezondheidstoestand van verzoeker. Dat verzoeker in de periode van werkloosheid steeds is ingeschreven gebleven bij de VDAB.

Dat het de VDAB is die hem begeleidt en adviseert om taalcursussen te volgen. Dat dit uiteraard een positief effect heeft op zijn kansen op de arbeidsmarkt. Gezien zijn medische toestand kan hij op advies van de bevoegde artsen enkel en alleen licht aangepast werk verrichten.

Gezien verzoeker moeilijkheden heeft ondervonden bij zijn zoektocht heeft de VDAB hem aangestuurd om de voorliggende taalcursussen te volgen.

Bijgevolg baseerde verweerder zich op onvolledig weergegeven feitelijkeheden om een beslissing te nemen.

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en is gebaseerd op onjuistheden op basis waarvan de verblijfsmachtiging van verzoeker wordt ingetrokken.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

[...]

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

In de motivering wordt aangegeven dat verzoeker niet zou aantonen dat hij is ingeschreven bij de VDAB. Dit is echter onjuist. Verzoeker is ingeschreven sedert 8/05/2015 tot op heden bij de VDAB. Verzoeker heeft deze inschrijvingsbewijs ook voorgelegd maar op heden stelt hij vast dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat dit stuk niet werd gevoegd aan het administratief dossier.

Gezien verweerder steeds heeft gewerkt na zijn aankomst in België en tot op heden geen OCMW steun heeft genoten.

Verweerder houdt geen rekening met het feit dat de periode van werkloosheid is veroorzaakt door de gezondheidstoestand van verzoeker. Dat verzoeker in de periode van werkloosheid steeds is ingeschreven gebleven bij de VDAB.

Dat het de VDAB is die hem begeleidt en adviseert om taalcurssussen te volgen. Dat dit uiteraard een positief effect heeft op zijn kansen op de arbeidsmarkt. Gezien zijn medische toestand kan hij op advies van de bevoegde artsen enkel en alleen licht aangepast werk verrichten.

Gezien verzoeker moeilijkheden heeft ondervonden bij zijn zoektocht heeft de VDAB hem aangestuurd om de voorliggende taalcurssussen te volgen.

Bijgevolg baseerde verweerder zich op onvolledig weergegeven feitelijkheden om een beslissing te nemen.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Verzoeker dient vast te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij sedert 8/05/2015 tot op heden is ingeschreven bij de VDAB als volledig werkzoekende.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle relevante elementen en alle in het dossier vervatte dienstige stukken in overweging heeft genomen, in dit geval de vereiste inschrijvingsvoorwaarde bij de VDAB en zijn prangende medische situatie, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

[...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond nog te voldoen aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden en dat niet werd aangetoond dat zijn leeftijd, huidige gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk gegronde redenen zouden zijn om te besluiten dat hij zijn verblijfsrecht kan behouden, zodat hieraan een einde dient te worden gesteld. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.5. In de in casu bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden werd het volgende vastgesteld:

- verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar zijn situatie is heden gewijzigd;
- verzoeker ontvangt een werkloosheidsuitkering, maar dit geeft geen recht op het behoud van het verblijfsrecht;
- verzoeker kan niet worden beschouwd als werknemer; zijn laatste werkdag was op 2 mei 2012;
- verzoeker dient te worden beschouwd als werkzoekende;
- verzoeker dient als werkzoekende aan te tonen dat hij is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en dat hij actief naar werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling heeft, quod non in casu;

- verzoeker heeft geen relevante documenten overgemaakt naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van verweerder om elementen toe te lichten die ertoe kunnen leiden dat hij zijn verblijfsrecht kan behouden.

3.6. Verzoeker gaat niet concreet in op het motief dat hij niet als werknemer kan worden beschouwd. Hij betoogt enkel *“steeds [te hebben] gewerkt na zijn aankomst in België”*, doch gaat geenszins concreet in op de overwegingen in de bestreden beslissing dat uit een nazicht van de databank van de RSZ blijkt dat hij sinds zijn aanvraag van 9 juli 2014 nog geen enkele dag in loondienst heeft gewerkt in België en dat zijn laatste werkdag 2 mei 2012 was. Deze vaststellingen blijven derhalve overeind.

3.7. Wat betreft het statuut van werkzoekende, stelde verweerder enerzijds dat niet blijkt dat verzoeker is ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en anderzijds dat niet is aangetoond dat hij actief naar werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling maakt. Wat betreft dit laatste motief – met name het gebrek aan bewijs van sollicitaties en een reële kans op tewerkstelling – stelt verzoeker dat geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Deze kritiek mist evenwel feitelijke grondslag. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Zo werd in de bestreden beslissing erkend dat verzoeker, gezien zijn gezondheidstoestand, wellicht meer tijd nodig heeft om een job te vinden, doch dat enkel kan worden vastgesteld dat hij na meer dan vier jaar nog steeds geen gepaste job heeft gevonden. Hierbij wordt aangegeven dat in het medisch advies van de geneesheer van de VDAB van 2015 wordt gesteld dat rugbesparend en niet-cardiovasculair belastend werk mogelijk is en dat verzoeker geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand sedertdien zou zijn gewijzigd. Door louter te herhalen dat hij enkel aangepast en licht werk kan verrichten, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling af te leiden uit het gegeven dat verzoeker na een periode van vier jaar nog steeds geen gepaste job heeft gevonden. Waar verzoeker betoogt dat hij wordt begeleid en taallessen volgt, wijst de Raad erop dat ook hiermee in de bestreden beslissing rekening werd gehouden. Meer bepaald wordt gesteld dat niet blijkt dat de gevolgde taallessen verzoeker effectief meer of betere tewerkstellingskansen hebben geboden. Verweerder benadrukt hierbij dat er in het dossier geen enkele informatie is te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en een reële kans op tewerkstelling aantonen. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoeker hier niet concreet op ingaat. Bovendien betwist, laat staan weerlegt verzoeker ook geenszins dat geen enkel bewijs van sollicitaties, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker actief naar werk zoekt, werd bijgebracht. Gelet op voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte stelde dat in casu niet afdoende is aangetoond dat hij actief naar werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling heeft.

3.8. Waar verzoeker nog kritiek uitoefent op het gebrek aan inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoeker niet kan worden beschouwd als werkzoekende reeds afdoende wordt geschraagd door het motief dat niet afdoende is aangetoond dat hij actief naar werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling heeft. Het motief inzake de inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling kan aldus worden beschouwd als een overtollig motief, waarbij de eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Waar verzoeker nog stelt geen steun te ontvangen van het OCMW, weerlegt hij hiermee geenszins de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3.9. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt :

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijziging dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé-leven, geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker verblijft ruim tien jaar in België en heeft goede sociale, affectieve en relationele banden met zijn kennissen, vrienden en familie die eveneens op legale wijze in België verblijven.

Verzoeker heeft een hechte band met zijn familie hier in België en dit terwijl verzoeker geen familiale, culturele of sociale banden heeft in Bulgarije.

Verzoeker heeft een dochter en een kleinkind die legaal in België verblijven.

Omwille deze redenen heeft verzoeker angst voor terugkeer naar Bulgarije.

Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk en evident in België is gelegen gezien zijn naaste familieleden in België verblijft. Dat hij in Bulgarije geen familie meer heeft. Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen.

De bestreden beslissing houdt een onrechtmatige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privé- en gezinsleven, zoals vevat in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 G.W. aannemelijk. [...]”

3.10. Wat betreft het familieleven dat hij voorhoudt te onderhouden met zijn meerderjarige dochter en kleindochter, wijst de Raad erop dat verzoeker dit niet concretiseert of aantoonst zodat geen schending van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt.

3.11. Waar hij nog betoogt dat het centrum van zijn belangen in België is gelegen, wijst de Raad erop dat verzoeker sedert 22 januari 2015 ononderbroken op wettige wijze in het Rijk verblijft en derhalve dient te worden beschouwd als een gevestigde vreemdeling. In deze heeft het EHRM gesteld dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“*immigrés établis*”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Aldus kan in deze worden aangenomen dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In deze wijst de Raad erop dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, waarvan in casu toepassing werd gemaakt, reeds voorziet dat verweerder bij de beëindiging van het verblijfsrecht van een Unieburger rekening dient te houden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*

diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”, wat elementen betreft die kaderen in een privéleven. In dit verband werd verzoeker bij een op 30 juni 2017 betekend schrijven van verweerder uitgenodigd om alle door hem nuttig geachte stukken over te maken, zodat verweerder – overeenkomstig laatstgenoemde wetsbepaling – ermee rekening kon houden. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij geen relevante bewijsstukken dienaangaande overgemaakt. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing derhalve dat niet werd aangetoond dat verzoekers leeftijd, huidige gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk gegronde redenen zouden zijn om te besluiten dat hij zijn verblijfsrecht kan behouden. Verder werd gesteld dat verzoeker zich in de hoedanigheid van Unieburger kan vestigen in zijn eigen lidstaat of een ander lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, en zich aldaar kan integreren, medische zorgen kan genieten en een gezinsleven of economische activiteit uitbouwen. Door louter te benadrukken dat zijn centrum van belangen in België is gelegen, dat hij zinnens is een waardig leven in België uit te bouwen en dat hij angst heeft voor een terugkeer naar Bulgarije, kan verzoeker de voormelde overwegingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Dit geldt des te meer, gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Waar verzoeker aldus zijn angst voor een terugkeer naar Bulgarije uitdrukt, is dergelijke terugkeer ten gevolge van de bestreden beslissing geenszins aan de orde. Een schending van artikel 8 van het EVRM – en van artikel 22 van de Grondwet, dat dezelfde waarborgen biedt – is niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA